

uden egen Skyld er paaført en Legemsbestadigelse, eller hvem der er tilstødt et andet Uheld, der berøver ham eller dog formindsker hans Arbeidskraft. Seg ser ikke, at der fordres her for at kunne nyde godt af Tilskudet af den paatænkte Kasse. Andet, end at et Menneske skal være, hvad man kalder en Arbejder, og skal være i Kassen, og saa kommer til Skade, enten han saa kommer til Skade under Udførelsen af sit Arbejde eller paa anden Maade ved Sygdom eller maasse endog saa bliver svækket ved Arbejdet. Seg ser ikke rettere, end at en Saadan ikke er udelukket fra Afgang til at faae Hjælp af denne Kasse, og Indenrigsministeren faar den meget vanskelige Opgave at afgjøre, hvorvidt en Mand er i den Stilling, at han enten paa Grund af sin Verdighed — thi jeg antager, at det ogsaa maa komme i Betragtning ved Lovforslagets nødtvungne Udarbejdelse — eller paa Grund af sin Formuesstilstand eller sin Invaliditet eller af andre Grunde maa kunne komme med blandt dem, der have Afgang til Hjælp af Kassen. Det er en Byrde, man lægger paa Administrationen, som jeg tror, at denne vanskelige vil kunne løse paa nogen tilfredsstillende Maade, og til Veiledning vil Administrationen ikke have anden Afgang end den, at kunne faae Oplysning gennem Kommunerne, og da Kommunerne ikke have nogen samlet Del i Udredelsen af de Udgifter, som Hjælpen kræver, favner man det idetmindste tidligere som ikke aldeles unødvendigt ansete Korrektiv, at den paagældende Kommune, som ønsker den Ansøgende tilbødt den ansøgte Hjælp, selv er Deltager for en Del i Udredelsen af de Pengemidler, hvormed den Vedkommende skal hjælpes. Der er en anden Bestemmelse i Slutningen af Paragrafen, som gaar ud paa, at indtil den gennem Bidragene fra de mellem 15 og 22 Aar værende Medlemmer af Samfundet samlede Sum har naaet 1 Million Kroner, skal Indenrigsministeren være bemyndiget til af Statskassen at udbetale til Arbejdets Invalider Understøttelser til Bølsø af 100 à 200 Kr. aarlig til hver. Derfor Antallet af disse Invalider maatte blive saa stort, som man maatte ønske, fordi man maa ønske, at saa Mange som mulig ville gaa ind i denne Alverdomsforsørgelseskasse, saa der altsaa ikke er ret mange Invalider i Landet, som ikke have Afgang til denne Hjælp, ser jeg ikke rettere, end at man her betror Indenrigsministeren et Sværv, som, hvor ærefuldt det end kan være, dog vil være meget vanskeligt at løse. Seg ser derfor ikke rettere, end at, hvor tilstræbeligt Forsmaalet end kan være baade i den ene og den anden Henseende, er man ikke inde paa en virkelig praktisk Løsning af de Opgaver, her foreligge. — Seg har ikke hørt og har ikke stor Tilbøielighed til nærmere at komme ind paa Lovforslagets § 1, der omtaler Forsørgelsesanstaltens Indretning og Styrelse, idet jeg er i det for mig noget usæd-

vanlige Tilfælde at kunne slutte mig til, hvad der her er udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), med hvis Anskuelse paa dette Omraade jeg isøvrigt kan være i adskillig Uenighed. Men jeg anser det for unødvendigt at komme ind paa en nærmere Drøftelse af, hvorledes Forsørgelsesanstalten skal indrettes og styres, saalænge man er, som det forekommer mig, saa langt fra en virkelig praktisk Gjennemførelse af Sagen. Seg tror heller ikke, at det har været de ærede Forslagsstilleres Mening at bringe denne Sag til en endelig Afgjærelse for Diebliffet; dertil mangler der forskellige Forudsætninger. Seg indrømmer villig, at den naturlige Maade, hvorpaa en saadan Sag skal fremmes, og paa hvilken man kunde vente, at den kunde fremmes med noget Held, vilde være den, at Regjeringen tog den i sin Saand; men dertil har der for Regjeringen hverken været Tid eller Anledning i det sidst forløbne Aar. Dette vigtige Omne kræver Forarbejder af ikke liden Betydning. Det er ikke usandsynligt, at det Materiale, der har foreligget som Grundlag for Behandlingen af Sagen i Arbejderkommissionen, maa være noget ikke ubetydeligt siden den Tid. Det statistiske Materiale er tilfældet i større Fuldighed, og der maa fra de Bestræbelser, som ere komne frem i fremmede Lande, ganske vist ogsaa kunne hentes Bistand, som kunne have megen Betydning med Hensyn til Sagens Gjennemførelse. Men fremfor Alt fremmes en saadan Sag ikke og dens Tilendbringelse lykkes ikke, uden at der er Willighed fra alle Sider tilstede til i god Overensstemmelse og med gjensidig Tillid at ofre stærke og alvorlige Kræfter paa Løsningen. Det har efter Forholdene ikke været mig muligt, saa gjerne jeg end vilde, at ofre mine Kræfter i denne Retning; dertil ere Forholdene ikke, og jeg beklager dette meget; men det er en væsentlig Hindring, og jeg tror ikke, at de ærede Forslagsstillere have kunnet have nogen virkelig Forventning om, at dette Forslag vilde kunne gennemføres til en heldig Fuldbendelse paa denne Tid. Seg tror meget mere, at de maatte være sig selv bevidste, at det Næste, der kunde komme ud af det, var den Beroligelse, at have givet et Bidrag til Løsningen af Sagen, et Bidrag, som maasse kunde vinde noget ved en omhyggelig Behandling i et Udvalg. Det er det Allermeste, der kan komme ud af Sagen denne Gang. Seg vil sige, at jeg har ikke for mit Vedkommende nogen stor Tro paa, at selv en meget alvorlig og meget omhyggelig Behandling af Sagen i Udvalg vil kunne føre den stort videre; det tror jeg ikke. Seg tror ikke, det vil lykkes at fjerne de Vanskeligheder for Gjennemførelsen af dette Anliggende, som jeg har ansøgt, gennem et Lovforslag paa det Grundlag, der ligger for. Seg tror, det vil være overmaade vanskeligt at luffe, at bevæge den lavere stillede, den uheldigere stillede Befolkning til at gaa ind i en